



Smreka in jelka.

(Primeri.)

Smreka in jelka imata igle; zato ju imenujemo iglasto drevje. Deblo je pri smreki in jelki ravno kakor sveča. Iz smrekine kakor iz jelkine skorje se cedi prav dišeča smola. Veje so pri obeh vodoravne in proti vrhu vedno krajše in tvorijo lep vrh, ki ima podobo stožca. Listi so koničasti in imajo podobo igle. Spomladi pa se na koncih mladik prikažejo svetlozeleni listi, ki so pozimi pokriti z mnogimi kožnatimi listki, da ne pozebejo. Obe vrsti dreves imata lesnate češarke, ki so sestavljeni iz mnogih ploščnatih lusk. Pod vsako lusko tiči krilasto seme, da ga veter lažje raznese. Smreka in jelka ostaneta vse leto zeleni. Znana nam je uporaba smrečic ali jelčic za božično drevce. Les obeh dreves uporabljajo za stavbe in deske. Skorjo pa rabijo usnarji za čreslo. Smolo rabijo mesarji in sodarji. Iz smrekovega in jelkinega lesa delajo tudi papir. Iz smreke in jelke je bilo naše prvo bivališče — zibelka, in bo naša poslednja postelja — raket. Smrekovo deblo varuje debela rdečkastorjava skorja, ki se na zunaj prav rada lušči. Jelkina skorja je belkaste barve in je gladka. Smrekovi listki so svetlozeleni, čim so jelkini temnejše barve; smrekovi listki imajo eno os, a jelkini se končujejo v dve osi. Jelkine igle imajo spodaj dve beli progi, ki jih pa smrekovi nimajo. Najhujši sovražnik obeh dreves je smrekov lubadar. Smrekovi češarki vise navzdol, jelkin je pa navzgor obrnjen. Smrekov češarek pade cel na zemljo, jelkin pa se zlušči na drevsu.

Prosim, blagovolite ta spis natisniti v kotichek „Zvončka“, ker ga prav rad prebiram.

Ivo Kolar,
učenec 5. razreda; doma Zagradom št. 4
pri Celju.

Odgovor:

Ljubi Ivo!

Primeri, ki si jo napisal o smreki in jelki, mi izpričuje, da imaš za opazovanje

prirode dobro oko! In le dobremu, paznemu očesu ne morejo uiti nobene posebnosti in natančnosti velike prirode, ki stoji pred nami kakor odprta knjiga. Opazujmo jo, občudujmo jo! — Pošlji mi še večkrat kaj podobnega. Uverjen sem, da bodo tudi ostali koticekarji z veseljem in zanimanjem prebirali take sestavke, se ravnali po Tvojem zgledu in prirodo opazovali!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz sem se Vam namenil pisati. Sedaj hodim v peti razred ljudske šole. Najljubša knjiga mi je Vaš „Zvonček“, ki ga dobivam v šolski knjižnici. — Tudi sem zapazil Vaš kotichek, v katerega Vam pišejo razni otroci — „učenjaki“. Učence petega razreda uči priljubljeni gospod nadučitelj Emerik Moric. Prosim, priobčite moj spis v kotichek gospoda Doropoljskega.

Pozdravlja Vas z narodnim pozdravom „Na zdar!“

Alojzij Zorenč,
učenec V. razr. II. oddelka v Sv. Petru pod
Sv. gorami.

Odgovor:

Ljubi Alojzij!

Veseli me, da si tudi Ti vstopil v krog mojih „učenjakov“, kakor imenuješ koticekarje s porednim nasmeškom na ustnih! Vem, da bodo vsi veseli Tvojega lepega poklona, ki utegne zdramiti vse zaspance in zaspanke, da se število mojih dopisnikov — poveča z novimi sodrujmi!

*

Spoštovani gospod Doropoljski!

Pred nekoliko tedni sem zvedela, da ljubite slovensko mladino. Zato mi ne zamerite, da Vas tudi jaz nadlegujem. Večkrat sem se pripravljala, da bi Vam pisala; naposled sem začela. Doma sem na veliki ravnini Ptujkega polja. Vas se imenuje Sestre. Šolo obiskujem v Majšpergu, III.

razred II. oddelek. Učimo se več predmetov; jaz najbolj ljubim: zgodovino, prirodopisje, računanje, ženska ročna dela in tudi vaš „Zvonček“ rada prebiram. Stara sem sedaj 11 let; tedaj sem bila stara 6 let, brat 4 in sestra 2 leti, ko smo izgubili ljubo mamico.

Iskreno Vas pozdravlja
Katarinka Žunkovičeva.

Odgovor:

Ljuba Katarinka!

Pet let je od tedaj, kar Ti je umrla ljuba mamica. Ali pozabila je nisi in je ne pozabiš nikoli. Tako globoko se vtisne v človeško srce spomin na mater — na tisto bitje, ki je in ostane otroku najdražje na svetu!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Preden Vam kaj pišem, Vas lepo pozdravljam. Danes Vam pišem prvokrat par besed Vaš „Zvonček“, ki ga dobivam pri gospodu učitelju, jako rad čitam, posebno o vojni na Balkanu. V šoli se učim pridno. Najrajši se učim slovenski. Šola se pričenja ob 8. in traja do 11. ure. Hodim v VI. šolsko leto enorazrednice v Velikih Žabljah pri Ajdovščini sredi lepe Vipavske doline.

S spoštovanjem Vas pozdravlja vdani
Alojzij Jejčič.

Odgovor:

Ljubi Alojzij!

Res je lepa Vipavska dolina! Kamor seže oko, povsod plodovito polje, bele vasi, bogati vinogradi. Sonce je toplo in prijazno, da ni skoro nikoli ostre zime. Samo kadar prisope huda burja, takrat je treba bežati v varno zavetje domačega ognjišča, odkoder lahko razdivjanki — stržemo korenček! In tudi Vipavska dolina je del slovenske zemlje!

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvič. Hodim v 4. razred ljudske šole pri Sv. Lovrencu v Sl. goricah. Najbolj me veseli zgodovina, petje in čitanje. Jako se veselim, ko pride „Zvonček.“ Ali Vam smem še večkrat pisati?

Pozdravlja Vas

Maks Farkaš.

Odgovor:

Ljubi Maks!

Vprašuješ me, ali mi smeš še večkrat pisati? Gotovo! Prav ljubo mi bo. Povedati pa moraš kaj novega in zanimivega! Saj si že v 4. razredu, in taki možje vedo marsikaj modrega, kar utegne zbuditi zanimanje nas vseh. Torej kar piši!

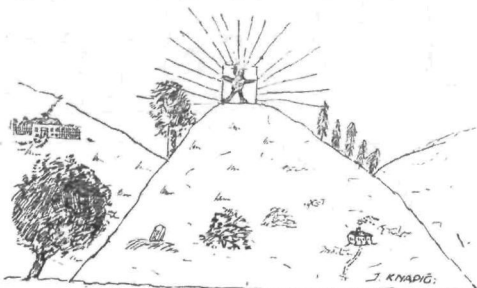
*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Danes sem se odločil, da Vam pišem svoje prvo pismo. Priložil sem tudi povest in sliko:

O ciganu, ki je zakril solnce.

Bilo je v starih časih. Za deveto goro je ležala mala vas. V tej vasi je stanoval cigan. Otroci so ga radi dražili. Nekega dne je bil posebno hudo razjarjen. Hotel se je zato maščevati. Drugo jutro je vstal že pred solničnim vzhodom. Vzel je svojo rjuho,



ki je na njej ležal in si jo privezal okolo pasa. Splezal je na drevo. Od tod je skočil na bližnje drevo. Tu je razgrnil rjuho in jo držal v zraku, da ni moglo solnce, ki je ravno vzhajalo, prodreti s svojimi žarki v vas. V vasi je bila tema, in ljudje niso mogli delati. Začeli so moliti in molili so tako glasno, da jih je slišal cigan na gori. Zasmilili so se mu ljudje, zato je zložil rjuho in zletel z gore v vas. Ljudem je potem vse odpustil, a obljubiti so mu morali, da ga ne bodo več dražili. Bili so mož-beseda.

Prosim, ako bi to pismo priobčil v „Zvončku.“

S spoštovanjem

Janko Knapig,

učenec 5. razreda ljudske šole na Vidmu ob Savi.

Odgovor:

Ljubi Janko!

Priobčujem Tvojo povest in podobo. Ako dotični vaščani Tvojo povest dobe v roke, se bodo gotovo jezili, ko vidijo, kako jih je opeharil ta prebrisani cigan. Ali pa se bodo z mano vred smejali. — Ako kaj zveš o tem, mi pa sporoči. — Tvojo drugo podobo „Joško gre na lov“ priobčim pozneje.

*

Zahvala.

Veliko dolžnost čutim, izreči zahvalo gospodu Antonu Brezovniku v Vojniku za za krasno vezano knjigo z zlato vrezanimi besedami: „Zakaj? Zato! — Anton Brezovnik — A. Š.“, ki jo je podaril imenovani gospod pisatelj sam za moje pismo, priobčeno v „Kotičku g. Doropoljskega“ („Zvonček“ št. 9.) in ki jo bom hranila kot dragocen spomin.

Obenem sem dolžna zahvalo gospodu nadučitelju I. Kelcu za darovano krono, ki sem jo vložila v hranilnico.

Torej še enkrat: presrečna zahvala in veselo Novo leto obema ljubiteljema mladine od Avguste Šinigojeve.